

NA ŠANCÍCH

To si tak v létě krajinu dětství přecházím mlčením
a vida: na úplném chvostu srpna vzchopila se zmije,
jíž ani soumrak nepobral.

Se vzňal, s ním slámy stoh.

Těž z monády dvou do sebe zaštěknutých psů zbyl
jen otisk osmi noh, po nichž kdosi skáče panáka.

Jdu blíž, kam dým až dovolí. Dítě to je. Špinavé
a polonahé, plané a zlé tak, že vystřeluje mi hrud'
reflexem raka.

Může, prosím, nějaká žena vyběhnout do polí
a ukazovat, když couvám?

Matku sem nedostanu, je stará, nemůže na nohy,
ostatně, už dávno vysál jsem z ní všechno mléko, jež
synům v krvi ředí rtuť, aby krajinu dětství mohli
přejít mlčením.

Vím. Nepřijdete, sám si musím poradit. Vyladit
záda na šimravé čekanky a tu, z které zamrazí,
poslepu s vděkem vískat.

Úplně mi hoří ruka, když místo čupřiny modrého
kvítí chomáče stébel metající rozohněné kozelce,

když toho kluka, který pod prsty se vlísal, když
hladím mu hlavu a nepřestanu, dokud nepromnu
zas vlasy, živé, jemné, voňavé vlasy.